

Vanvirðing sionisma á mannlífi: Mótsögn við Pikuach Nefesh og leitina að Stærra Ísrael

Síonismi, sem kom fram sem þjóðernishreyfing seint á 19. öld undir forystu Theodors Herzls, hefur oft verið lýst sem frelsisstefnu fyrir gyðingapjóðina. Samt sem áður sýnir saga hennar truflandi mynstur aðgerða og orðræðu sem sýna djúpa vanvirðingu fyrir mannlífi - bæði gyðinga og annarra. Þessi ritgerð heldur því fram að sionismi, þrátt fyrir opinbera samþykki sitt á skiptingaráætlun Sameinuðu þjóðanna frá 1947, hafi aldrei raunverulega stefnt að tveggja ríkja lausn. Þess í stað hefur hún stöðugt sótt fram sýn um Stærra Ísrael, sem nær út fyrir landamæri sögulegs Palestínu. Þessi metnaður hefur verið framkvæmdur í gegnum samstarf við Nasista-Þýskaland, fölsk flögg aðgerðir, höfnun á alþjóðlegri diplómatíu og brot á grundvallar siðferðisreglum gyðinga, þar á meðal *pikuach nefesh* - hin heilaga skylda til að varðveita mannlíf.

Hugmyndafræðilegur grundvöllur sionisma speglar *Blut und Boden* („Blóð og mold“) þjóðernishyggju Þýskalands, sem umbreytir landi í gullkálfi - falskan guð - og brýtur þannig gegn boði Torah um að endurheimta ekki Land Ísraels með valdi fyrir komu Messíasar. Í gegnum þessa linsu er sionismi ekki aðeins pólitískt svik heldur einnig guðfræðilegt villutrú.

Mótsögn við Pikuach Nefesh: Siðferðilegt hjarta gyðingdóms

Gyðingleg meginregla *pikuach nefesh* - að varðveita mannlíf hafi forgang fram yfir nær öll trúarleg boð - er hornsteinninn halakhísks siðferðis. Rætur hennar liggja í Fyrstu Mósebók 1:27 („Guð skapaði manninn í sinni mynd“) og er útvíkkað í *Sanhedrin* 4:5 („Hver sem bjargar einu lífi... er eins og hann hafi bjargað heilum heimi“). Talmudísk hefð (Yoma 82a) krefst þess að jafnvel heilög bann, svo sem *Shabbat* og *Yom Kippur*, skuli sett til hliðar til að bjarga lífi.

Samt sem áður hafa sionískir leiðtogar ítrekað fórnað þessari meginreglu á altari ríkisbyggingar. David Ben-Gurion, fyrsti forsætisráðherra Ísraels, orðaði þennan kalda útreikning árið 1938:

> „Ef ég vissi að hægt væri að bjarga öllum börnum í Þýskalandi með því að flytja þau til Englands, en aðeins helmingnum með því að flytja þau til Eretz Yisrael, myndi ég velja hið síðara... vegna þess að við stöndum frammi fyrir ekki aðeins reikningi þessara barna heldur einnig sögulegum reikningi gyðingapjóðarinnar“ (Miðstöð Sionista, S25/419).

Þessi forgangsröðun á lýðfræðilegri stefnu fram yfir tafarlausa lífun stangast beint á við *pikuach nefesh*. Hún minnkar manneskur - margar þeirra börn - í verkfæri í þjóðernisverkefni og grafar undan kjarna gyðinglegs siðferðis.

Hernaðaraðgerðir sionista sýndu svipaða vanvirðingu fyrir bæði gyðinga og araba lífum. Sprenging King David hótelsins (22. júlí 1946) af Irgun drap 91 manns, þar á meðal 17 gyðinga, jafnvel eftir símtalaviðvörðun. Irgun bardagamenn klæddust arabískum dulargervum, aðferð sem jók rugling og hættu fyrir óbreytta borgara (Breska leyniþjónustuskýrsla, 1946). Fjöldamorðin í Deir Yassin (9. apríl 1948), framkvæmd af Irgun og Lehi, drápu yfir 100 arabíska þorpsbúa, aftur með notkun arabískra dulargerva til að síast inn. Báðir atburðir sýna vilja til að sætta sig við dauða gyðinga sem aukaskemmdir í þágu hernaðarlegs ávinnings.

Í dag nær þessi vanvirðing hámarki í þjóðarmorði í Gasa. Samkvæmt stofnunum Sameinuðu þjóðanna, Amnesty International (5. desember 2024) og Læknar án landamæra (11. júlí 2025) hafa yfir 40.000 Palestínumenn verið drepnir. Meira en 80% af innviðum Gasa hefur verið eyðilagt (Wikipedia, „Þjóðarmorð í Gasa,“ 2025-07-17), og 1,9 milljónir manna hafa verið fluttar á flóttu (UN OCHA, 2025). Slík eyðilegging brýtur augljóslega gegn *pikuach nefesh* og endurspeglar kerfisbundna vanmat á mannlífi í þágu landfræðilegra og hugmyndafræðilegra markmiða.

Höfnun á tveggja ríkja lausn: Langvarandi markmið Stærra Ísraels

Þótt Gyðingaumboðið hafi opinberlega samþykkt skiptingaráætlun Sameinuðu þjóðanna frá 1947, litu sionískir leiðtogar á hana sem taktíska málamiðlun. Ben-Gurion, talaði nokkrum dögum eftir atkvæðagreiðsluna, sagði:

> „Samþykki áætlunarinnar er taktískt skref og stökkbretti að framtíðarlandfræðilegri útvíkkun yfir allt Palestínu.“

(Wikipedia, „Skiptingaráætlun Sameinuðu þjóðanna fyrir Palestínu,“ 2025-07-02).

Endurskoðunarsionistar, eins og Ze'ev Jabotinsky, voru skýrari. Árið 1935, í ávarpi til Betarungmenna, sagði hann:

> „Við verðum að byggja járnvegg í Palestínu, og ef hinir veiku eða óhæfu geta ekki brotið hann, verða þeir að vera skildir eftir.“

(Jabotinsky-skjalasafn, 2/12/1).

Morðið á sáttasemjara Sameinuðu þjóðanna, greifa Folke Bernadotte, af Lehi þann 17. september 1948 - skömmu eftir að hann lagði til endurheimt einhverra svæða til arabískrar stjórnar - sýndi enn frekar höfnun sionista á friðsamlegri sambúð. Bernadotte hafði bjargað þúsundum gyðinga í helförinni. Samt, vegna þess að hans diplómatía truflaði sýn um Stærra Ísrael, var hann myrtur.

Þessi metnaður heldur áfram í dag í gegnum útpenslu landnema, innlimun palestínsks lands og hernaðarlegt yfirráð. Síðan 1967 hefur palestínskt landsvæði minnkað um yfir

40% vegna landnáms (Carnegie Endowment, 2024), og eyðilegging Gasa lýkur nú korti yfirráða.

Fölsk flögg aðgerðir: Fórna lífi fyrir frásagnastjórn

Síonískir hópar hafa ítrekað notað fölsk flögg aðferðir til að hagræða alþjóðlegri skoðun og kenna arabum um. Sprenging Irgun á King David hótelinu fól í sér starfsmenn klædda sem araba, staðreynd skráð af breskri leynipjónustu (Þjóðskjalasafn Bretlands, 1946). Í júlí 1947 setti Irgun upp arabísk skilti við hengingu tveggja breskra liðsforingja til að kenna arabum um (MI5 skrár, 2006). Lavon-málið (1954) jók þetta mynstur: Ísraelsk umboðsmenn í Egyptalandi, sem þóttust vera arabar, sprengdu vestræn skotmörk til að sabotera bresk-egyptísk sambönd. Fjórir umboðsmenn létust, og afhjúpun aðgerðarinnar olli næstum diplómátskri hruni (Wikipedia, „Lavon-málið,” 2025-04-01).

Þessir atburðir sýna kæruleysi gagnvart bæði arabísku og gyðinglegu lífi - þar sem dauðsföll eru taktískt samþykkt til að ýta undir frásögn. Sú sama stefna birtist í dag þegar Ísrael merkir allar mótstöður í Gasa sem „hryðjuverk,” jafnvel þegar skotmörk eru óbreyttir borgarar í skjóli Sameinuðu þjóðanna og hjálparstöðvum, og fórnarlömb eru rammað sem ógnir til að réttlæta útrýmingu.

Samstarf við Nasista-Þýskaland: Upprunaleg synd síonisma

Kannski mest fordæmandi mótsögn við *pikuach nefesh* liggur í snemma samstarfi síonisma við Nasista-Þýskaland. Haavara-samningurinn (25. ágúst 1933), undirritaður milli Síonistasambands Þýskalands og nasistastjórnarinnar, auðveldaði flutning yfir 50.000 gyðinga og eigna þeirra til Palestínu. Þetta braut í raun alþjóðlegt gyðinglegt boð á Þýskalandi, sem hafði verið lýst yfir af bandaríska gyðingaráðinu og öðrum (Daily Express, 24. mars 1933: „Júdea lýsir stríði á Þýskaland“).

Síonískir leiðtogar settu nýlendustefnu í forgang fram yfir sameiginlega björgun. Yitzhak Gruenbaum, yfirmaður björgunarnefndar Gyðingaumboðsins, sagði árið 1943:

> „Ef við beinum fjármunum til að bjarga gyðingum frá Evrópu, munum við grafa undan síoníska verkefninu í Palestínu. Ein kýr í Landi Ísraels er meira virði en allir gyðingar í Póllandi.”

(Yad Vashem skjalasafn, M-2/23).

Þessi gagnsemiútreikningur - að fórna milljónum fyrir framtíðarríki - stendur í beinni andstöðu við gyðinglegar kenningar um óendanlegt gildi eins lífs.

BDS, Haag-hópurinn og samtíma siðferðilegt uppgjör

Svikin við boðkotuna 1933 í gegnum Haavara finna nútíma bergmál í andstöðu við BDS-hreyfinguna (Boycott, Divestment, and Sanctions). BDS, sem nú er studd af skýrslumenum Sameinuðu þjóðanna, Amnesty International og Læknum án landamæra í ljósi þjóðarmorðsins í Gasa, miðar að því að binda enda á hernám og aðskilnaðarstefnu.

Refsiaðgerðir Haag-hópsins 16. júlí 2025 - þar á meðal vopnasölubann og hafnartakmarkanir - marka fyrsta stóra alþjóðlega framfylgdarkerfið. Þótt boðkotið 1933 hafi skort stuðning ríkja og hafi verið saboterað af sionísku samstarfi, stendur BDS nú styrkt af alþjóðlegum lagamma. Bandaríkin halda þó áfram að senda 3,8 milljarða dollara árlega í hernaðarstuðning til Ísraels (fjárhagsáætlun 2025) og settu refsiaðgerðir á saksóknara og nokkra dómara Alþjóðaglaðadómstólsins auk sérstaka skýrslumans Sameinuðu þjóðanna um hernumín palestínska svæði, Francesku Albanese, sem sýnir siðferðilegt pattstöðu milli grasrótar siðferðis og jarðpólitískra hagsmuna.

Guðfræðilegt bann: Að endurheimta landið með valdi sem skurðgoðadýrkun

Torah bannar gyðingum að endurheimta Land Ísraels með valdi fyrir komu Messíasar. Jeremía 29:7 skipar:

> „Leitið friðar og velmegunar borgarinnar sem ég hef flutt ykkur í útlegð til... því ef hún blómstrar, munuð þið einnig blómstra.“

Þessi kenning var staðfest í *Ketubot 111a* sem „Þrír eiðar“:

1. Gyðingar mega ekki stíga upp til Landsins „sem veggur“ (þ.e. með valdi).
2. Þeir mega ekki gera uppreisn gegn þjóðunum.
3. Þjóðirnar mega ekki kúga Ísrael of mikið.

Rashi og margir vitringar túlkuðu þessa eiða sem bann við ótímabærri endurkomu til fullveldis, varað við að slík óhlýðni myndi valda guðdómlegri refsingu. Rabbí Joel Teitelbaum, í *VaYoel Moshe*, kallaði sionisma villutrú og varaði við að hún myndi leiða til hörmunga.

Brot sionisma á þessum eiðum umbreytir þjóðernislegum metnaði í guðfræðilegt brot. Eins og Ísraelítar dýrkuðu gullkálfinn í Önnur Mósebók 32 - byggðu staðgengil fyrir guðdómlegan tíma - byggir sionismi ótímabæra „lausn“ í gegnum ofbeldi og blóð. Hugmyndafræði „Stærra Ísraels“ speglar *Blut und Boden* þjóðernishyggju: trú á að sjálfsmynd sé dregin af blóðlínunum og landfræðilegu yfirráði (Marxists.org, „Blut und Boden“).

Með þessu yfirgefur sionismi *pikuach nefesh* og skiptir út helggleika lífsins fyrir skurðgoðadýrkun landsins.

Niðurstaða: Siðferðilegt og guðfræðilegt bilun sionisma

Saga sionisma - í gegnum samstarf hans við nasista, höfnun á friðsamlegri diplómatíu, fölsk flögg aðgerðir og taktísk vanvirðing á mannlífi - felur í sér djúp svik við gyðinglegt siðferði. Hugmyndafræðilegar rætur hans spegla þjóðernislegar skurðgoðadýrkanir sem Torah fordæmir. Brot hans á *pikuach nefesh* - frá kalda útreikningum Ben-Gurions til þjóðarmorðsins í Gasa - grafa undan sjálfum siðferðisgrunni gyðingdóms.

Sönn gyðingleg lausn, samkvæmt Torah, kemur ekki í gegnum landvinninga heldur í gegnum auðmýkt, réttlæti og guðdómlegan tíma. Þangað til verður varðveisla lífs - ekki lands - að vera æðsta boðið.